

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Germanica

Châteillon, Sébastien

[S.l.], 1558

Capvt XLI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54866](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54866)

etiam ametur, oportet, ubi cognoscitur, aut cognitum est.

CAPVT XLII.

HOc etiam animaduertendum est, in quo homine verum lumen, & verus amor est, in eo verum perfectumque bonum cognoscitur, & amatur à seipso: idque non ita ut id ipsum à seipso, & ut seipsum amet: sed ut verum simplexque bonum.

Et quidem id quod perfectum est, nihil potest aut vult amare, quatenus ab eo amatur, nisi vnum verumque bonum. Et quia ipsum est illud ipsum, oportet, ut ipsum seipsum amet: & quidem non seipsum, ut seipsum: neque à seipso, ut à seipso: sed sic & quatenus vnum verumque bonum, amat vnum, verum, perfectum bonum: & vnum, verum, perfectum bonum, amatur ab vno, vero, perfecto bono. Atque hac ratione dicitur, & verum est, Deum non amare seipsum, ut seipsum. Si enim esset aliquid melius Deo, id amaret Deus, non seipsum: siquidem in hoc vero lumine, & in hoc vero amore, non est aut manet vel ego, vel meum,

De vero amore boni.

THEOLOGIA

vel mihi, vel tu, vel tuum, aut quicquam tale: sed lumen cognoscit, & scit vnum bonū, quod omne bonū, & super omne bonum est: & omnia in vniuersum bona re ipsa sunt in vno, & sine hoc vno nullum est bonum. Propterea nō hīc amatur hoc aut illud, ego aut tu, aut similia: sed duntaxat vnum, quod neq; ego est, neque tu, neque hoc aut illud, sed est supra omne ego & tu, hoc aut illud, & in eo omne bonum amatur, vt vnum bonum. Quemadmodū dicitur: Omnia in vno, vt vno: & vnum in omnibus, vt omnibus: & vnum, & omne bonū amatur per vnum, in vno, & amore vnius, ab amore, qui habetur erga vnum.

Hīc necesse est, vt omnis egoitas, meitas, ipsitas, & huius generis alia, in vniuersum pereant, & relinquuntur. hoc est Dei proprium, excepto quantum ad personalitatem attinget.

Quod igitur fit in homine verè deificato siue agendo, siue patiendo, id fit in hoc lumine, & in hoc amore, & ex eodem, per idem, & rursum in idem. Hīc iam efficitur, vt

eo contentus sit homo, & superse-
deat quicquam amplius aut minus
cupere scire, habere, viuere, mori, ef-
se, aut non esse, & huius generis a-
lia: hæc omnia efficiuntur & sunt v-
num, & idem: neque hîc quicquam
culpatur, nisi duntaxat peccatum. *Peccatū*
quid sit
Quid sit autem peccatum, antè di-
ctum est. Est enim peccatum, aliter
velle, quàm simplex, perfectumque
bonum, aut vnica æterna voluntas,
& sine eo, & contra id, aut contra
eam ipsam vnica voluntatem vel-
le. Quicquid inde proficiscitur, vt
mentiri, vt decipere, iniustitia, do-
lus, & omnia vitia, denique quic-
quid peccatum & vocatur, & est, id
omne ab eo proficiscitur, quod ali-
ter vult homo, quàm Deus & verum
bonum. Si enim nulla voluntas ef-
set, nisi illa vnica, nunquam fieret
peccatum. Proinde liquet dicere,
omnem propriam voluntatem esse
peccatum: & sanè nihil aliud est
peccatum, quàm quod ab ea profi-
ciscitur. Atque hoc vnum est, quod
uerè deificatus homo conqueritur:
& quidem vsque adeò conqueritur,
adeoq; dolet, vt si essent eidē homini
vel

T H E O L O G I A

vel centum infames sæuæque mor-
tes perpetiendæ, nō tantoperè con-
quereretur aut doleret, quàm de pec-
cato. Atq; hoc duret necesse est, vs-
que ad mortem corporis. Vbi hoc
abest, hïc certè non est verus ille di-
uinus, siue deificatus homo.

Igitur postquàm in hoc lumine,
& in hoc amore, omne bonum in
vno, & vt vnum, & vnum in omni,
& in omnibus, vt vnum, & vt om-
nia, amatur, necesse est, vt ametur
etiam quicquid verè bonum nomē
habet: qualia sunt virtus, ordo, inte-
gritas, iustitia, veritas, & similia. Bre-
uiter quicquid ad Deum, & ad ve-
rum bonum pertinet, eiusque pro-
prium est, id ab eo amatur & lauda-
tur: & quicquid huic contrarium, &
huius expers est, id dolorem cru-
ciatumque parit, & culpatur, vt pec-
catum, quippe quòd verè sit pecca-
tum. Et in quo homine id in vero
lumine, veroque amore amatur, is
omnium præstâtissimam, optimam,
excellētissimamque vitam agit, quæ
vnquam vel fuerit, vel futura sit, i-
deoque etiam amandam & laudan-
dam supra omnem aliam vitã. Hoc
&

& fuit, & est in Christo perfectissimum, alioquin non esset Christus. Atque hic amor, à quo hæc præstabilis vita, & omne bonum amatur, efficit, vt quicquid pati, effici, aut euenire conuenit, & esse oportet, aut debet, id vniuersum volenter & libenter fiat atque perferatur, quamlibet naturæ graue vel sit, vel esse possit. Hanc ob rē dicit Iesus Christus: Iugum meū suaue est, & onus meum leue. hoc efficitur ab amore, qui præstantem vitam hanc amat: id quod in Apostolis & martyribus videre licet, qui quicquid eis patiendum erat, volentes patientesque patiebantur: nec à Deo optabant vt ipsis dolor aut cruciatus breuior, facilior, minorue redderetur, sed tantum vt firmi manerent, & constantes: & profectò, quicquid diuini amoris proprium est, in verè deificato homine, id adeò simplex, adeò rectum planumque est, vt nunquam vera explanatione explicari scribiue queat: ac ne quidem cognosci, nisi duntaxat vbi est. Vbi quidem non est, ibi ne credi quidem, nedum sciri potest.

Rursum naturalis vita (vbi adest calli-

Matth.
11. d

Nature callida, agilis, vafraque natura,) ita
callidi- multiplex & intricata est, vt semper
tas. tot angulos, falſitates, fraudes, idque
 propter ſeipſam, querat & inueniat,
 vt id quoque ne dici quidē, ſcribiue
 poſſit. Cū igitur omnis falſitas fal
 latur, & omnis fallacia ſeipſam pri
 mō fallat, ſequitur vt idem huic fal
 ſo quoque lumini amorique contin
 gat. Qui enim fallit, iſ falſus eſt,
 quemadmodū alibi dictum eſt: atq;
 in hac vita & lumine, & in eius a
 more, ineſt, quicquid ad diabolum
 pertinet, eiusque proprium eſt, vſ
 queadeō vt nullum ſit diſcrimen.
 Quandoquidem falſum lumen dia
 bolus eſt: & diabolus, hoc ipſum lu
 men eſt.

Hoc percipi hinc poteſt: quem
 admodū diabolus Deū ſe eſſe pu
 tat, aut ſaltem libenter Deus, aut pro
 Deo haberetur: atque in eo omni
 decipitur, & quidem vſqueadeō de
 cipitur, vt ſe nō putet decipi: ſic ac
 cidit etiam in falſo lumine, eiusque
 amore atque vita. Et quemadmo
 dū Diabolus libenter homines o
 nes deciperet, & ad ſe ſuaque pertra
 heret, ſibiq; ſimiles efficeret, atq; ad
 hoc

hoc multas artes astutiasque tenet: idem accidit etiã in hoc lumine. Et quemadmodum Diabolum de possessione deijcere nemo potest: sic etiam hinc accidit. Hoc totum ex eo manat, quod diabolus & natura putant ambo se indeceptos, & in optimo statu: quæ sanè est omnium deterrima nocentissimaque deceptio. itaque diabolus, & natura, idè sunt. Victa natura, etiam diabolus victus est: inuicta natura, ne diabolus quidem victus est. Siue hoc ad mundanam, siue spirituales vitam referatur, manet nihilò minùs omne lumen illud in sua illa falsa deceptio: videlicet quod decipitur, & quod alios secum, si potest, decipit. Ex his superius dictis potest etiam evidentius intelligi atque cognosci, nullam hinc esse differentiam. Quando & ubi *Diabolus* verba fiunt de Adamo, de inobedientia, de vetere homine, egoitate, sua cuiusque voluntate, libidine, appetitu, ego, meum, natura, falso lumine, diabolo & peccato, hæc omnia idem vnumque sunt. Hoc vniuersum est contra Deum, & sine Deo.

CAPVT XLII.

Quod